Хоч би малесеньку хатину
Він мріяв мати над Дніпром,
Щоб у вечірнюю годину
Животворить своїм пером

Народну душу, закликати
Громадою обух сталить.
Та не діждавсь він тої хати,
Священний прах його лежить

На березі Дніпра-Славути.
Але воздвиг народ розкутий
Не вбогу хатку — світлий дім,
Щоб перед іменем твоїм

Чоло схилити святобливо,
Щоб діл твоїх незгасне диво
Явити світові всьому.
Минулого розбивши тьму,

Стоїть Кобзар перед очима;
Його тяжка й велична путь,
Що нам ніколи не забуть,
У даль простерлася видима.

Так, ти живеш у наші дні,
Ти з нами в праці і в борні.
Ти з нами йдеш до сонця сходу,
Ти, правди й вольності пророк,
Приймаєш росяний вінок
Із рук радянського народу.

1949